

Sygn. akt I C 336/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: sekr. sąd Kamil Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2015 roku w Łodzi

sprawy z powództwa S. M.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda S. M. kwotę 11.241,42 złotych (jedenaście tysięcy dwieście czterdzieści jeden 42/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 22 maja 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.149 złotych (tysiąc sto czterdzieści dziewięć) tytułem zwrotu kosztów sądowych;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zwraca powodowi S. M. kwotę 80,18 (osiemdziesiąt złotych 18/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 2411 150492 w dniu 6 maja 2015 roku.

Sygn. akt I C 336/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 kwietnia 2014 r. powód S. M. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. (dalej (...) S.A. w W.) kwoty 13.582,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 maja 2011 r. do dnia zapłaty, zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych oraz nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 § 3 k.p.c.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w wyniku kolizji z dnia 13 kwietnia 2011 r. doszło do uszkodzenia samochodu powoda marki M. (...) o nr rej. (...). Pozwany, u którego posiadał polisę OC sprawca zdarzenia, wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 6.300 zł. Zdaniem powoda wartość pojazdu jest dużo wyższa niż określił to pozwany i odszkodowanie powinno być wypłacone w oparciu o rozliczenie szkody jako częściowej, nie zaś całkowitej. W uzasadnieniu wniosku o nadanie wyrokowi klauzuli natychmiastowej wykonalności powód wskazał, że majątek powoda ucierpiał w wyniku szkody, która nie została naprawiona w odpowiedniej wysokości.

/pozew k. 2 – 6/

Odpis pozwu został doręczony pozwanemu dnia 21 maja 2014 r.

/potwierdzenie odbioru przesyłki k. 66/

W odpowiedzi na pozew z dnia 4 czerwca 2014 r. pozwany (...) S.A. w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pisma pełnomocnik pozwanego wskazał, iż bezspornym jest, że pozwany jako ubezpieczyciel sprawcy szkody z dnia 13 kwietnia 2011 r. ustalił wysokość kosztów naprawy pojazdu objętego sporem na kwotę 4.844,61 zł, wyliczając koszty naprawy pojazdu z uwzględnieniem możliwości zastosowania części oryginalnych bez logo producenta pojazdu bądź części alternatywne o porównywalnej jakości oraz przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w kwocie 60 zł. Pełnomocnik pozwanego wskazał także, że rozliczył szkodę jako całkowitą, tj. jako różnicę między wartością pojazdu przed szkodą i wartością pozostałości po szkodzie.

/odpowiedź na pozew k. 67 – 69/

W piśmie przygotowawczym z dnia 25 czerwca 2014 r. powód wskazał, iż nie zgadza się z wyceną pojazdu przez pozwanego, który określił wartość pojazdu na 16.700 zł wskazując, że wycena pozwanego jest niezgodna ze stanem faktycznym i jako taka nie może stanowić dowodu na okoliczność wartości pojazdu powoda przed szkodą. Wycena pojazdu zawiera błędną datę pierwszej rejestracji, a także pomija 25 pozycji z dodatkowego wyposażenia samochodu.

/pismo przygotowawcze k. 80 – 83/

W piśmie procesowym z dnia 20 września 2014 r. powód wskazał, że za podwyższeniem wartości pojazdu w dniu zdarzenia szkodzącego przemawia fakt, iż samochód powoda jest jednym z ostatnich modeli prze liftingiem modelu M., a zatem część wyposażenia, która po dacie wprowadzenia liftingu tj. 10 maja 1993 r. stała się wyposażeniem standardowym, w modelu powoda była jeszcze wyposażeniem dodatkowym.

/pismo procesowe z dn. 20.09.2014 r. k. 98 – 100/

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały dotychczas zajęte stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 kwietnia 2011 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód powoda marki M. (...) o nr rej. (...). Sprawca zawarł umowę ubezpieczenia w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody związane z ruchem tego pojazdu i posiadał polisę OC u pozwanego.

/bezsporne/

Decyzją z dnia 20 czerwca 2011 r. pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 4.844,61 zł.

/bezsporne, decyzja z dn. 20.06.2011 r. k. 24/

Pismem z dn. 19 lipca 2011 r. pozwany zaproponował ustalenie bezspornej kwoty odszkodowania w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu (przed zaistniałą szkodą) pomniejszonej o wartości pozostałości (wartość uszkodzonego pojazdu) i dopłatę odszkodowania w kwocie 1355,40 zł.

/bezsporne, pismo z dn. 19.07.2011 r. k. 41 – 42, decyzja z dn. 19.07.2011 k. 43/

Pismem z dnia 26 września 2011 r. pozwany poinformował o dopłacie odszkodowania w kwocie 100 zł. Łączna wypłacona powodowi kwota odszkodowania wyniosła 6.300 zł.

/bezsporne, decyzja z dn. 26.09.2011 r. k. 44/

Pismem z dnia 3 lipca 2012 r. pozwany wskazał, iż nie znajduje podstaw do zmiany stanowiska w kwestii rozliczenia szkody.

/decyzja z dn. 3.07.2012 r. k. 48/

Co do zakresu naprawy jedyną sporną pozycją jest nieuznany przez pozwanego do wymiany, a jedynie do wierzchniego lakierowania, tylny zderzak.

Przeciętna stawka za roboczogodzinę obowiązująca w warsztatach naprawczych na terenie Ł. w II kwartale 2011 r. wynosiła 95 zł/rbg netto.

Na etapie likwidacji szkody pozwany nie stwierdził występowania w pojeździe w zakresie części uszkodzonych części nieoryginalnych ani części wadliwych, z wyjątkiem zderzaka przedniego objętego indywidualną amortyzacją.

W wyniku zdarzenia szkodzącego uszkodzeniu uległ również zderzak tylny, który to zderzak został nie tylko zarysowany z zewnątrz, ale również uległ pęknięciu

Nie podlegała uwzględnieniu wartość kratki zderzaka, gdyż winna się ona znajdować w komplecie ze zderzakiem.

Przyjęcie obniżonej stawki za materiały lakiernicze powodowałoby konieczność korzystania z lakierów i komponentów alternatywnych od dystrybutorów, a w konsekwencji wiązałoby się z obniżeniem jakości naprawy. Przy naprawie pojazdu w (...) M. zasadnym jest zastosowanie lakierów od producentów lakierów dostarczających je na pierwszy montaż samochodów. Przeciętne, ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu uzasadniają zastosowanie przyjęcie kosztów lakierowania według (...).

Wobec braku w aktach sprawy książki serwisowej, brak jest podstaw do przyjęcia dopłaty za serwisowanie samochodu. Brak było podstaw do dopłaty za regenerację skrzyni biegów, jako zabiegu koniecznego do normalnej eksploatacji auta. Istnieją podstawy do zastosowania korekty za import prywatny oraz za uszkodzenia bez związku ze szkodą.

Wartość pojazdu powoda w dacie szkody była nie mniejsza niż 20.000 zł. Z uwagi na fakt, iż wartość rynkowa pojazdu przed szkodą była większa od kosztów naprawy, ewentualne niedoszacowanie wartości pojazdu nie miało znaczenia dla oceny charakteru szkody, gdyż poniesiona szkoda jest szkodą częściową. Przyjęta wycena uwzględnia wyposażenie fabryczne, wynikające z informacji producenta pojazdu oraz to, że udało się stwierdzić podczas oględzin, faktycznie podnoszące wartość rynkową pojazdu.

Z uwagi na wcześniejsze naprawy samochodu oraz jego wiek nie można mówić o utracie wartości rynkowej pojazdu z tytułu zaistniałej szkody. Nie zachodzi również wzrost wartości rynkowej przy naprawie z wykorzystaniem części nowych, co jest związane z bagatelny udziałem procentowym wymienianych części w wartości samochodu.

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda w (...) M., w którym stawka za roboczogodzinę wynosi 130 zł wyniósłby 17.541,42 zł brutto.

Koszty naprawy ustalone zostały zgodnie z technologią prawidłowej naprawy przewidzianej przez producenta pojazdu gwarantującej bezpieczeństwo użytkownikowi pojazdu. Producenci pojazdów nie zalecają używania do naprawy pojazdu części alternatywnych.

/opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego W. S. z dn. 11.02.2015 r. k. 194 – 202; pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego W. S. z dn. 27.06.2015 r. k. 288 – 292/

Powód zgłaszał pozwanemu, że zderzak w jego samochodzie jest uszkodzony, gdyż umocowanie od środka było pęknięte. Nie było tego widać na pierwszych oględzinach, gdyż zderzak nie był zdjęty. Po drugich oględzinach w

kalkulacji uznano, że zderzak nadaje się tylko do lakierowania. Uszkodzony pojazd dotychczas nie został naprawiony. Powód zamierza naprawić samochód w (...) M., gdyż nigdzie indziej nie kupi zderzaka koniecznego do naprawy.

/dowód z zeznań powoda S. M., protokół rozprawy z dn. 23.12.2015 r. k. 306 – 307/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. Wartość pojazdu przed naprawą oraz uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powoda ustalona została w oparciu o podstawową oraz uzupełniającą opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego W. S.. Sąd uznał przedmiotową opinię za rzetelną i wyczerpującą treść postanowienia dopuszczającego dowód z opinii biegłego, a także odnoszącą się do wszelkich zagadnień spornych w sprawie.

Przedmiotowa opinia w swym kształcie podstawowym została zakwestionowana przez pełnomocnika pozwanego. Zarzuty pozwanego dotyczyły ustalenia konieczności naprawy wymiany zderzaka, nieuwzględnienia przy ustalaniu kosztów naprawy części zamiennych oznaczonych logo Q, oraz kwestii powodów, dla których biegły do obliczenia kosztów lakierowania przyjął jedynie metodę producenta, a nie (...), w sytuacji, gdy jest ona dostępna i szerzej stosowana. W ocenie Sądu wszelkie zagadnienia wątpliwe zostały przez biegłego w sposób wyczerpujący wyjaśnione w opinii uzupełniającej.

Sąd postanowieniem z dnia 23 grudnia 2015 r. wydanym na rozprawie oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego z dnia 3 sierpnia 2015 r. o uzupełnienie opinii w przedmiocie ustalenia, czy da się naprawić przywracając do stanu poprzedniego przy użyciu części oryginalnych bez logo producenta pojazdu. Wniosek oddalony został jako spóźniony, gdyż wcześniej nie był składany wniosek o ustalenie przedmiotowej okoliczności przez biegłego, zaś pozwany nie uprawdopodobnił, że nie zgłosił wniosku w odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Opinia została zakwestionowana również przez powoda który wskazał, że winien ulec naprawieniu również zderzak tylni. Co więcej powód wskazał, że biegły określił wartość pojazdu bez uwzględnienia korekty dodatniej za datę pierwszej rejestracji. Gdyby jednak przyjąć do daty pierwszej rejestracji datę z maja 1993 r., to należałoby zastosować korektę dodatnią za przebieg pojazdu niższy od normatywnego. Powód wskazał również, iż biegły nie uwzględnił wyposażenia dodatkowego, co jednak ma znaczenie drugorzędne w sytuacji, gdy rozliczona kwota wskazuje na szkodę częściową. Ostatecznie jednak powód na rozprawie w dniu 23 grudnia 2015 r. zgodził się z ustaloną przez biegłego wartością uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu oraz wartością pojazdu przed szkodą, wnosząc o uznanie szkody za częściową. W tym świetle uznać należy opinię za niekwestionowaną przez powoda.

Z powyższych względów Sąd przyznał opinii biegłego W. S. walor pełnowartościowego źródła wiedzy specjalnej, przyznając mu wiarę w całości.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu powód dochodził uzupełniającego odszkodowania za szkodę poniesioną w wyniku kolizji z dnia 13 kwietnia 2011 r. w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód powoda marki M. (...) o nr rej. (...). Pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie co do zasady, kwestionując wysokość szkody podlegającej naprawieniu, a tym samym rozstrzygnięcie, czy doznana przez powoda szkoda była szkodą całkowitą czy też częściową.

Żądanie strony powodowej znajduje oparcie w treści art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c. Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest obowiązany do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361 – 363 k.c.). Na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112). Wątpliwości czy nowe części zamienne powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190) w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie SN III CZP 85/11).

Dla oczyszczenia przedpola rozważań w pierwszej kolejności wskazać należy, iż w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów W. S., Sąd uznał, że poniesiona przez powoda szkoda nie nosi cech szkody całkowitej. Ustalone przez biegłego w opinii ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu nowych części oryginalnych zakupionych w sieci dilerkiej w kwocie 17.541,42 zł są bowiem niższe od wartości pojazdu przed szkodą, która to wartość została ustalona na poziomie przynajmniej 20.000 zł. Z tego względu, w ocenie Sądu niezasadnym było rozliczenie przez pozwanego szkody jako całkowitej. Naprawienie szkody doznanej przez powoda winno nastąpić przez wypłacenie odszkodowania w kwocie pozwalającej na przywrócenie pojazdu powoda do stanu sprzed szkody.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu, ukształtowanej w oparciu o opinię biegłego W. S., wysokość kosztów naprawy pojazdu uszkodzonego winna nastąpić przy uwzględnieniu nowych części oryginalnych zakupionych w sieci dilerkiej oraz przeprowadzeniu naprawy w (...) M.. Sąd w całej rozciągłości przychylił się do stanowiska Sądu Najwyższego

wyrażonego w powołanej postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190). Z ustaleń poczynionych przez biegłego w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz oględziny uszkodzonego pojazdu wynika, iż części pojazdu które uległy uszkodzeniu przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta. Stosownie do opinii biegłego Sąd uznał, iż dokonanie naprawy pojazdu z użyciem nowych części oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu nie spowoduje zwiększenia jego wartości. Wobec tych ustaleń koszty naprawy pojazdu powoda S. M. należy ustalać z uwzględnieniem cen nowych części oryginalnych. Wskazać również należy, iż – jak słusznie zauważył biegły – naprawienie szkody zgodnie z technologią naprawy przewidzianej przez producenta pojazdu i zapewniającej bezpieczeństwo użytkowników pojazdu musi nastąpić przy użyciu nowych części oryginalnych sygnowanych logo producenta. Zastosowanie części zamiennych nie daje gwarancji przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego i nie znajdowałoby odzwierciedlenia w zasadzie pełnego odszkodowania (por. wyrok SN z 20.10.1972 r., II CR 425/72; uchwała SN z 12.04.2012 r., sygn. III CZP 80/11).

Przy uwzględnieniu wysokości należnego odszkodowania Sąd uwzględnił również okoliczność, iż powód do tej pory nie naprawił pojazdu, zaś naprawy przy użyciu nowych części oryginalnych zamierza dokonać w (...) M.. Z tego względu zasadnym było zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania w wysokości uwzględniającej stawki za roboczogodzinę i lakierowanie stosowane w autoryzowanych serwisach naprawczych. Brak jest bowiem podstaw do nałożenia na powoda konieczności szukania najtańszych miejsc dokonujących naprawy w sytuacji, gdy w zdarzeniu uległy uszkodzeniu części będące częściami oryginalnymi, które powód zamierza naprawić w autoryzowanym salonie blacharsko – lakierniczym dającym gwarancję należytego wykonania zlecenia zgodnie ze wskazaniem producenta pojazdu.

Wobec powyższego, po uwzględnieniu wypłacenia powodowi w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 6.300 zł tytułem częściowego odszkodowania, zasądzeniu na rzecz powoda podlegała kwota 11.241,42 zł.

W pozostałym zaś zakresie, tj. co do kwoty 2.341,16 zł, powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne, o czym Sąd orzekł w punkcie 2. wyroku.

W zakresie oceny zasadności wniosku powoda o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 § 3 k.p.c. wskazać należy, co następuje. Przepis ten stanowi, iż sąd na wniosek powoda może nadać wyrokowi nadającemu się do wykonania w drodze egzekucji rygor natychmiastowej wykonalności, gdyby opóźnienie uniemożliwiało lub znacznie utrudniało wykonanie wyroku albo narażało powoda na szkodę.

W ocenie Sądu w przedmiotowym postępowaniu powód nie wykazał zaistnienia przesłanek wskazanych w art. 333 § 3 k.p.c. Brak jest postaw do uznania, iż opóźnienie w wykonaniu wyroku mogło w jakiś sposób uniemożliwić lub znacznie utrudnić wykonanie wyroku albo narazić powoda na szkodę. Powód w uzasadnieniu wniosku wskazał jedynie, iż poniesiona przez niego szkoda nie została naprawiona, wskutek czego doznał on szkody w majątku. Uzasadnienie to uznać należy za wszech miar niewystarczające i niewykazane, wobec czego z powyższych względów wniosek podlegał oddaleniu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.) który wskazuje, iż zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Termin ten ulega wydłużeniu wówczas, gdyby wyjaśnienie w terminie trzydziestu dni okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe.

W niniejszym postępowaniu powód nie wykazał, aby w toku postępowania likwidacyjnego zgłosił pozwanemu szkodę w wysokości dochodzonej niniejszym pozwem. Postępowanie likwidacyjne zakończyło się wypłaceniem powodowi odszkodowania w łącznej kwocie 6.300 zł. Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie żądanie w wysokości dochodzonej pozwem w niniejszej sprawie zostało zgłoszone pozwanemu dopiero wraz z doręczeniem mu odpisu pozwu w dniu 21 maja 2014 r. Wobec tego roszczenie powoda stało się wymagalne dopiero od dnia następującego po tej dacie, wobec

czego Sąd zasądził należną kwotę powodowi wraz z odsetkami od dnia 22 maja 2014 r., w pozostałym zaś zakresie oddalił powództwo.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Powód dochodził niniejszym powództwem zasądzenia na jego rzecz kwoty 13.582,58 zł. Sąd uwzględnił żądanie powoda w wysokości 11.242,42 zł. Pozwany przegrał więc postępowanie w 83% i w takiej części ponieść koszty postępowania. Powód winien zaś ponieść koszty postępowania w 17%.

Łącznie poniesione przez strony koszty postępowania wynoszą 4.455,60 zł. Na przedmiotową kwotę składają się koszty poniesione przez powoda: 680 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu (k. 63), 1.155,78 zł tytułem wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii podstawowej (k. 230), 69,82 zł tytułem wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii uzupełniającej (k. 297) oraz koszty poniesione przez pozwanego: 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 150 zł tytułem wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii uzupełniającej (k. 297). Przy uwzględnieniu powyższego pozwany winien ponieść koszty postępowania w łącznej kwocie 3.699 zł (4.455,60 zł*83%), z czego kwotę 1.149 zł (3.699 – 2.550) powinien zwrócić powodowi.

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. (Dz.U. z 2014 r. poz. 1025 z późn. zm.) Sąd postanowił zwrócić powodowi S. M. kwotę 80,18 zł tytułem części niewykorzystanej zaliczki uiszczonej na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego za sporządzenie opinii uzupełniającej (pkt 3. sentencji wyroku).